

סמ"ר דאלי צחי

5053744

בן שולמית וששון

נולד ב- י"ז באייר תשל"ג 19.5.1973

התגייס באוגוסט 1991

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ב' באלול תשנ"ג 19.8.1993

בהתפוצצות מטען צד בדרום לבנון.

צחי דאלי,

בן שולמית וששון. נולד ביום י"ז באייר תשל"ג (19.5.1973), בפתח תקווה, למשפחה בת שלושה ילדים. כשהיה צחי בן שנתיים, עברה המשפחה להתגורר בעפולה ולאחר שנה קבעו מקום מגוריהם בטבריה. צחי למד בבית-הספר היסודי "ארליך" ובבית-הספר התיכון המקצועי "עמל" במגמה למכניקה. נער עליו ותוסס, שאהב את החיים. היה פעיל בתנועת "הנוער העובד והלומד" והרבה לשהות ולגלוש בים. אהבתו הגדולה היתה האופנועים. בבית-הספר התיכון היו לו חברים רבים ועם ארבעה מהם יצר תזונה שכתבה "החמישייה", ויחד עשו הכל.

בתחילת חודש אוגוסט 1991, גייס צחי לשירות חובה בצה"ל. אחיו הבכור, אייל, שירת באותה תקופה בחטיבת גולני וצחי בחר ללכת בדרך. הוא סיים שירותנות ארוכה וקשה והמשיך את מסלולו הקרבי בקורס מ"כים חי"ר. בסיומו קיבל דרגת רב"ט, נשלח לשרת בגדוד "ברק" ויצא עם הגדוד לאימונים ולפעילות מבצעית על גבול לבנון. צחי אהב את הצבא, בעיקר את הפעילות המבצעית. היה גאה מאוד להיות לוחם. על אף שלא היה בחור דתי, תמיד הדליק נר לפני יציאתו לבסיס ובירך את ברכת הדרך. בהמשך שירותו הועלה לדרגת סמל. חבריו בפלוגה סיפרו, כי צחי היה בחור שקט, צנוע, אפילו ביישן מעט, אך בעל ביטחון עצמי, והשתלב נפלא בפלוגה. התגלה כלוחם אמיץ והתנדב לכל משימה. לצחי היו קשרים קרובים וחמים עם בני משפחתו. הוא גילה דאגה רבה לבריאותה הרופפת של אמו. כשהגיע להופשות מהצבא, חזר אל העגילים הגדולים, השרשראות והבגדים הזרוקים.

ביום ב' באלול תשנ"ג (19.8.1993), נפל צחי בקרב בלבנון. הוא יצא עם כוח גולני למארב באזור הכפר אל-פאדש בצעדת הביטחון בדרום לבנון. הכוח עלה על מטען רב עוצמה ושבעה חיילים נהרגו. צחי הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בטבריה. הותיר אחריו אב - אייל, ואחות - מירית. בן עשרים היה בגופלו. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמיר.

שר הביטחון יצחק רבין, כתב למשפחה: "צחי היה לוחם למופת, נכון לכל משימה בכל עת. תמיד נתן כסף וסייע לחבריו. היה אהוב על חבריו ומפקדיו וזכה להערצה כנה מהסובבים אותו". במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "אנחנו איבדנו את צחי, שהיה בין טובי לוחמינו. צחי נפל תוך מילוי תפקידו בהגנה על יישובי הצפון. ... אנו נמשיך ללכת באותה מסירות שאפיינה כל כך את בנכם, ונמשיך להגן על בתנו וילדינו".

בני המשפחה הנציחו את זכרו בספר תורה מהודר על קלף לא משהו, שתרמו לבית הכנסת בשכונת נווה שלום בטבריה.

הזמר גידי שמור כתב לזכרו שיר "מלאך בלבן". מתוך השיר: "איך זה פתאום אינך עוד אתנו? / צחי שלען מלאך בלבן / לעד תישאר חרוט בלבנו / צחוק נעורים כאילו עוד כאן. / איך זה פתאום אינך עוד אתנו? / צחי שלען מלאך בלבן / לעד תישאר חרוט בלבנו / צחוקך יחדוד ושמך ינוע".

"יהי זכרו ברוך"

צחי בילדותו

בבגרותו...

הליך גיוסו לצה"ל

לשכת
גיוס
תל-השומר

באי"ח 1 בסיס אימונים חטיבת בו שירת

כניסה לבאי"ח 1

מגורי הבאח

מסדר

מגורי החיילים

חטיבת גולני

אימונים

מסדר קבלת כומתה

אימונים שלב א-ב

מהלך שירותו הצבאי

המשך...

המשך...

ארונו של סמ"ר צחי דאלי ניטמן כשעליו מונחת כומתה
חומה של גולני.
אחד החיילים, בדמעות, אומר: "השמות שלהם, של כל
הנופלים בלב של כולנו.
הם תמיד ישארו חלק מאיתנו".

נפרדים

לדים עם שמות כמו אורן או יוני
גדלים לשמות כמו סמ"ל או סג"מ
ילדים עם שמות כמו צחי או שחר
משחקים משחק שמפסידים בו דם
ילדים עם שמות כמו גיר או עמרי
משחקים כל הלילה בשיא הרצינות
עם אפוד ורובה

משחקים במשחק הנקרא כוננות
חברים לבנות כמו מיכל או יעל

הם רצים בתוך התעלות

רצים ויזדים ונזבלים לחוף

או פצוע או אל תוך מודעות

חבל לא

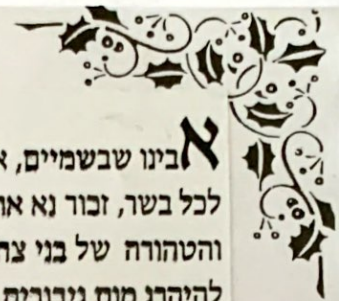
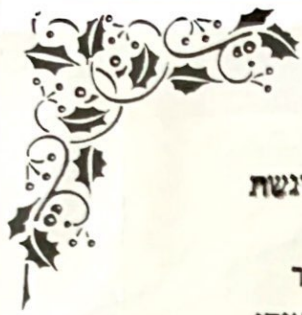
חבל שאין משחקים אחרים

שאפשר להפסיק ולשבור תיכלים

דדושים בדחיפות!!!

משחקים אחרים לילדים בני 20!

יואב חביב

הנשיקה האחרונה עדיין מודגשת
 על הלחי שלי
 המחשבה שצחי קבור שם בבוד
 ולא אוכל לדאוג אותו ולדבר איתו
 העלתה כאב, צער, געגועים ובכי.
 נזכרתי בחיוך שלו היה לו חיוך
 מלא חיים, אושי, טוב וטבעי
 אני זוכרת אותו מחייך מאז היותו
 בן חמישה ימים כאשר הבאנו אותו
 מבית חולים הרגשתי טוב, כשנזכרתי
 בחיוך שלו וחשבתי בליבי כמה חבל שצחי
 לא נמצא בחיים
 וכמה חבל שאי אפשר להנציח
 את חיובו

אמא

אבינו שבשמיים, אל אלוהי הרוחות
 לכל בשר, זכור נא את הנשמה הזכה
 והטהורה של בני צחי, אשר חרף נפשו
 להיהרג מות גיבורים בהגנה על
 המולדת.
 צחי הפרח שלי ניקטף, צחי טייל בארץ
 התבשם מפרחיה בגולן ובהר וגם
 במחנות הצבאיים.
 בבית העלמין הפרחים הם שונים,
 הפרחים שם שוכבים על פרח גדול,
 הפרח שלנו.
 עולם ומלואו שאיננו עוד על פרח שנפל
 עוטף וצועק. כל אחד ואחד פרח
 שניקטף בדמי ימיו, יבש כוחו ונידף אין
 יותר יופי ואין נאווה יש רק כאב.
 אבא ואמא ידכינו גבה וזילו דמעה על
 הפרח ששוכן בעפר עוד פרח ועוד פרח
 את הפרח והפרח שלי נגדע.
 רק בעולם הבא נשוב אולי לחבק ותהא
 זו נחמה פורתא.

אבא ששון

הם עלו על הבמה אחד אחד בלי פחד
לא חשוב היכן חשוב לחיות ביחד
הם רקדו וצחקו - מרכז העיניים
תפסו את העולם מכל הכיוונים
גלי מיקי שניים צחי ואחד מהם יואב
כשמיה מחפה בחיוך שובב.

בדרך לתנועה שריקות וניפנופי ידיים
בחולצה כחולה חמישיית זוגות עיניים
גלי מיקי שניים צחי ואחד מהם יואב
תמיד היו ביחד בקור ובשרב.

והם בדרך לצבא עדיין יחד גופיות לבנות בגוף רועד
ובמסיבת הגיוס הצדיע להם כל הנוער העובד והלומד
ובצבא מסתערים כמו גברים שירינג גולני דובדבן
ואחרי שנתיים באמצע החיים... נעצר לו פתאום הזמן
גלי מיקי שניים צחי ואחד מהם יואב
תמיד היו ביחד גם בשדה הקרב

ושרב אוגוסט מכה והדמעה זולגת
אחד שניים שלושה ארבעה... רביעייה בעצב עומדת
אחד שניים שלושה ארבעה... מישהו חסד
אחד שניים שלושה ארבעה... אתה חוזר וסופר
גלי מיקי אחד צחי ויואב
כבר לא חמישייה אחד מהם לא שב

נזכור ונאהב

דרור ללוש

אמרת שאתה תולך ל"גולני" וחבל יהיה בסדר
היינו ב"נוער העובד והלומד" באותו החדר
אמרת שנהייה ביחד כל אחד למען כולנו
רק תראה צחי איפה אתה ואיפה אנחנו.

הלכת מוקדם מדי לא בעיתוי ולא בזמן
והמלחמה על קיומנו גובה מאיתנו הרבה דם.
ראיתי בדמיוני אותך צוחק באישונים גדולים
ומבריקים
וראיתי את החברים שלך ... בני עשרים כן, בני
עשרים בוכים!!!

רק במוצ"ש האחרון ישבת איתנו על אבטיח
ויחד תיכנו את מסיבת השיחרור ואת כל מה
שתבליח
היו לך תכניות אחרי שתפשוט את המדים
ובלי הודעה מוקדמת השארת את כולנו המומים

צחי... אהבת את החיים והם החזירו לך פחות
ומדינת ישראל כולה מצדיעה לך בגאווה
ובדמעות
נוח בשלום על מישכבך, אותך לעולם לא נישכח
היית חניך, היית לי חבר, היית אח!

תהייה נישמתך צרורה בצרור החיים.

דרור ללוש

הספד באזכרת השבעה

הוא לא יגיע לקונצרט האחרון של תאהבה. הוא למד את המילים והצלילים מקלטות שחוקות, שחתגלגלו שוב ושוב בטייפים עיונים. אבל, כשהלהקה תעלה לבמה האורות ידלקו ונערות רבות שיער יחיו שם - הוא לא יהיה שם.

הוא לא יגיד לה "אני אותך" - מישחו אחר כבר יגיד לה הוא לא יהיה שם.

הוא לא יתחתן לעולם, לא יחיו לו ילדים. כשתישמע צווחת הילדים הראשונה, הוא לא יהיה שם.

הוא לא יטוס כמו כולם לטיול המתוכנן לכבוש את המזרח, להכיר את העולם ולשכוח מהצבא. הוא לעולם לא ישתחרר.

הוא לא יועץ טלכרד כחול לטלפון אפור, לא יודיע שיגיע ולא יודיע שלא. הוא לא ישקר שהכל בסדר, ושלא צריך בלום שיש לו מספיק כסף, תודה אמא.

בשבת מתוך הרגל ישאירו לו את מפתחות המכונית אבל הוא לא יהיה שם.

הוא לא ישתחרר. עד עולם ילבש את מדי האבן שלו, תמיד ישאר סמל ראשון צחי דאלי. המחזור שלו יחזור לבקום, יחזיר ציוד, יקבל תעודה וטיפיחה, וחוא לא יהיה שם.

הוא לא ילמד - לא במקולטה של החיים, לא בישיבה ולא באוניברסיטה. כל כך הרבה דברים יש לו עוד לדעת, בעיקר על עצמו, אבל הוא לא יהיה שם.

כשמישהו מת, אנוחנו תמיד כותבים מי הוא היה, אבל הכאב האמיתי הוא בגלל מי שכבר לא יהיה.

מודן מזרחי

אנחנו יושבים פה ולא יודעים מה לכתוב. עברנו ביחד תקופה של שנתיים, חוויות יש עד השמים, לספר יש לנו הרבה אבל קשה, כי מישחו חסר. היינו בשכם, ברמה ובלבנון ושם הסתיים הצחוק. קשה להיות בפלוגה ולדעת שכמה נשמות כבר לא פה. אתה בטח למעלה מסתכל וצוחק איך ארבעה אנשים יושבים ומנסים לכתוב.

כשנסענו לאילת באוטובוס היית שקט. לא ידענו למה צחי אתה שקט. כשירדנו מהאוטובוס הבנו. ישבת שם עם אחת ונהנית, אבל כשהגענו לדירה והצטרבנו לשלם התברר שהכסף נעלם. גם באילת תפסת כוונות עם נעלי צבא וההופעה המיוחדת שלך. בפלוגה חלמת להיות ותיק ולעשות ולצעירים מה

שעשו לנו.

לפני שהלכת למארב שלמת ב"שקם" את חובך וה"שקם" היה חייב לך 12 שקלים ואמרת בצחוק: "אם אני לא אחזור מהמארב, תחזירו את הכסף לאמא שלי, ותמסרו לה שאני אוהב אותה".

צחי לא נשכח אותך. אתה חרוט בלבנו בעצב, בשמחה, בכאב ובבלאגן.

כל זאת ממחזור אוג' 91:

גבאי אבי

פריטוק עופר

שמעון אילוק

בראונר דני

קופל יגאל

טל זובל

בן שושן שלמה

אתה הלכת

ועדיין לא חזרת

השארית אותי המומה זכואבת

השארית אותי מאוד מאוכזבת

הימים עוברים ואני לא שזכחת

את הימים שעברנו ביחד

את החברות הנפלאה

שבינינו היתה

כל מה שאני דוצה

שעוד פעם אחת תהיה איתי

כי אתה כל כך חסר לי

מיה מזרחי

צחי דאלי ז"ל

1973-1993

